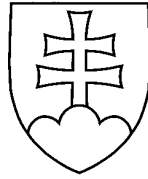

Slovenskej republiky

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Švecovej a sudcov JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Mariána Sluka PhD. v právnej veci navrhovateľa **Okresnej prokuratúry Bratislava III**, so sídlom v Bratislave, Vajnorská č. 47, proti odporcovi **Obci K. S., o zrušenie uznesenia obecného zastupiteľstva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 119/2003, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2009 sp. zn. 6 Co 119/2008, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **z a m i e t a.**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 21. septembra 2007 č. k. 21 C 119/2003 - 76 zrušil uznesenie Obecného zastupiteľstva obce K. S. z 30. 1. 2003 č. 12-OZ-2003, ktorým bola zamietnutá žiadosť manželov V. o prevod bytu nachádzajúceho sa v budove Zdravotného strediska obce K. S. do vlastníctva v zmysle § 29 a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len zákon č. 182/1993 Z. z.) a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že odporca opakovane (nevyhovel

protestu prokurátora) zamietol žiadosť manželov MUDr. J.V. a H.V. o prevod bytu nachádzajúceho sa v budove Zdravotného strediska v K. S. do osobného vlastníctva (§ 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.) z dôvodu, že sa jedná o byt služobný, ktorý nepodlieha režimu uvedeného zákona. Zdravotné stredisko v K. S. nadobudol odporca do výlučného vlastníctva v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. dňom 1. 7. 1995, do ktorej doby bolo,(vrátane predmetného bytu), vo vlastníctve štátu s právom hospodárenia (do 1. 9. 1992) Nemocnice s poliklinikou G. a od 1. 9. 1992 (do 1. 7. 1995) Polikliniky S.. MUDr. J. V. od 1. 3. 1995 zamestnanec (bývalého) Ústavu národného zdravia G. a neštatný lekár v Zdravotnom stredisku J. (od 1. 3. 1995) a následne (od 26. 9. 1995) aj v Zdravotnom stredisku K. S. sa stal nájomcom predmetného bytu na základe nájomných zmlúv uzatvorených od 15. 2. 1985 a obnovených 23. 11. 1987 a 1. 9. 1992. Dňa 3. 7. 1995 uzavrel nájomnú zmluvu i s odporcom, s ktorým uzavrel aj nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bol nájom nebytových priestorov – ambulancie (od 31. 8. 1996) a súd prvého stupňa dospel k záveru, že predmetný byt nemá charakter služobného bytu, keďže ani v jednej z nájomných zmlúv (predmet nájmu) takto označený nebol a takýto charakter nevyplýva ani z § 1 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. (výkon funkcie lekára v neštatnom zdravotníckom zariadení nie je výkonom práce, ktorá by mala povahu prevádzkovej činnosti) a v čase uzatvárania nájomnej zmluvy z 3. 7. 1995 MUDr. J. V. nevykonával zamestnanie lekára v Zdravotnom stredisku K. S. (bol neštatným lekárom v J.). Projektová dokumentácia (na ktorú odporca poukazoval) nerieši charakter bytu , ale len stavebnotechnické usporiadanie stavby . Dal do pozornosti (odporcovi), že ak by aj v roku 1993 predmetný byt mal charakter služobného bytu, tento charakter si v zmysle § 1 ods. 5 zákona č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami (ďalej len zákon č. 189/1992 Zb.) nezachoval z dôvodu, že MUDr. V. v lehote troch mesiacov po skončení výkonu práce neštatného lekára (viazaný nájom bytu) nebol vypovedaný nájom bytu. Preto je uznesenie, ktorým bola zamietnutá žiadosť o prevod bytu do osobného vlastníctva, v rozpore so zákonom (č. 182/1993 Z. z.) a bolo potrebné ho zrušiť (§ 372 ods. 1 , 2 O. s. p. O. s. p.). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 veta prvá O. s. p.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. mája 2009 sp. zn. 6 Co 119/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 223,71 € k rukám jeho právnej zástupkyne do troch dní . V porovnaní so súdom prvého stupňa dospel k inému záveru, podľa ktorého predmetný byt, do ktorého sa MUDr. V. nastáhoval v roku 1985, má

charakter služobného bytu. Bolo totiž potrebné aplikovať zákon č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi, platný a účinný do 1. 1. 1992 (zrušený zákonom č. 509/1991 Zb.). Podľa § 67 ods.1 citovaného zákona služobné byty sú byty zriadené pri verejných alebo prevádzkových budovách, alebo vystavané pri prevádzkových objektoch, zdravotníckych zariadeniach, pri školách a školských zariadeniach alebo pri ústavoch sociálnej starostlivosti, pokiaľ sa tieto byty užívajú pre ubytovanie pracovníkov, ktorí sú poverení strážením týchto budov, objektov, zariadení a ústavov, alebo sú z iných služobných (pracovných) dôvodov povinní v nich bývať preto, že by inak bola ohrozená prevádzka podniku (ústavu, zariadenia) alebo znemožnený výkon ich zamestnania. To napriek tomu, že v čase jeho platnosti a účinnosti MUDr. V. v zdravotnom stredisku v K. S. nepracoval (nebol povinný v byte bývať z pracovných dôvodov). Služobné byty tento charakter nestrácajú v dôsledku toho, že boli pridelené osobe, ktorá nevykonáva činnosť, na ktorú je nájom takéhoto bytu viazaný, resp. že takáto osoba v nich býva. MUDr. V. sa (v roku 1985) do bytu nasťahoval na základe dohody o odovzdaní a prevzatí bytu z 15. 2. 1985, uzavretej s OÚNZ G., ktorá je neplatným právnym úkonom, lebo na jej uzavretie mu právo nevzniklo (§ 154 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom čase platného) z dôvodu nepreukázania pridelenia bytu rozhodnutím o pridelení bytu. Keďže potom k 1. 1. 1992 nemal právo osobného užívania tohto bytu, nevznikol mu ani nájom k tomuto bytu v zmysle § 871 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka a v byte býval bez právneho dôvodu, až do 1. 9. 1992 t. j. do uzavretia nájomnej zmluvy s Poliklinikou S. (po prechode vlastníctva zdravotného strediska odporca s ním uzavrel nájomnú zmluvu z 3. 7. 1995). Predmetný byt je služobným bytom podľa § 1 ods. 2 písm. c/ zákona č. 189/1992 Zb., lebo je trvale určený na bývanie osoby, ktorá vykonáva v nebytových priestoroch, s ktorými stavebne súvisí (lekárska ambulancia) lekársku činnosť. A lekársku činnosť MUDr. V. (neštatný lekár) možno podradiť pod pojem inú podnikateľskú alebo prevádzkovú činnosť (vykonávaná v Zdravotnom stredisku K. S. od roku 1995 doteraz), na ktorú je nájom sporného bytu viazaný (§ 1 ods. 1 zákona č. 189/1992 Zb.). Preto odporca nemal dôvod mu vypovedať nájom bytu (§ 1 ods. 5 zákona č. 189/1992 Zb. v znení platnom do 1. 12. 2001) a nevypovedaním nájmu nestratil byt charakter služobného bytu. Keďže sporný byt mal charakter služobného bytu za účinnosti zákona č. 41/1964 Zb. a tento charakter má aj v súčasnosti, za účinnosti zákona č. 189/1992 Zb., odporca nie je povinný uzavrieť s jeho nájomcom MUDr. V. zmluvu o prevode vlastníctva bytu (§ 29 ods. 3 v spojení s § 29a ods. 1 druhá veta zákona č. 182/1993 Z. z.) a postupoval správne, keď uznesením (obecného zastupiteľstva) z 30. 1. 2003 č. 12/OZ-2003 jeho žiadosť (a manželky H.V.) o prevod bytu do osobného vlastníctva zamietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), pretože podaný návrh smeroval na zrušenie uznesenia odporcu a nie na určenie platnosti nájomnej zmluvy. Bolo nepodstatné na akom právnom základe MUDr. V. predmetný byt užíval pred rokom 1995 , kedy uzavrel s odporcom nájomnú zmluvu. Dôležitou skutočnosťou bolo naopak, či splnil ku dňu 30. 1. 2003 podmienky na prevod bytu do osobného vlastníctva podľa § 29a zákona č. 182/1993 Z. z.. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by predmetný byt (v jednotlivých zmluvách) bol označený ako byt služobný a je irelevantné, aký charakter mu priznával zákon č. 41/1964 Zb. , pretože napadnuté uznesenie odporcu bolo prijaté 30. 1. 2003 (za účinnosti zákona č. 189/1992 Zb. , nesprávne uvedené č. 182/1992 Zb. – pozn. najvyššieho súdu) . Nesúhlasil ani s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého sporný byt za služobný označil v zmysle § 1 ods. 2 písm. c/ zákona č. 189/1992 Zb. , v ktorom je podaná len rámcová definícia služobného bytu a ods. 2 tohto ustanovenia taxatívne vypočítava prípady, v ktorých má byt charakter služobného bytu. Výkon funkcie neštátneho lekára nemožno podradiť pod žiadne kritérium uvedené v ustanovení § 1 ods. 2 písm. c/ tohto zákona, ale je potrebné ho vykladať v súvislosti so zákonom č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti , ktorý v danom čase predmetnú problematiku upravoval (§ 2 ods. 1 veta prvá , § 24). Preto má predmetný byt charakter obecného bytu a boli splnené všetky zákonné podmienky na jeho prevod do osobného vlastníctva MUDr. J.V..

Odporca navrhol dovolanie ako bezdôvodné zamietnuť. Uviedol, že pre určenie, či predmetný byt je alebo nie je bytom služobným , je jednoznačne potrebné vychádzať zo všetkých okolností jeho užívania , vrátane zohľadnenia súvisiacej právnej úpravy (zákon č. 41/1964 Zb.). Zákon č. 189/1992 Zb. nadobudol účinnosť 25. 3. 1992 a MUDr. V. začal sporný byt užívať na základe zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu uzavretej s OÚNZ, nahradenou zmluvou z 25. 11. 1987, preto nemožno charakter bytu, (ktorý bol pridelený z titulu výkonu jeho funkcie) , hodnotiť podľa tohto zákona. Skutočnosť, že miestom výkonu práce bola obec J. je irelevantná vzhľadom na špecifiká doby, v ktorej bol byt MUDr. V. pridelený (obe zdravotné strediská – J. i K. S. spadali pod OÚNZ G. ku ktorému bol v zmluvnom vzťahu).Predmetný byt spĺňa charakter služobného bytu tak v zmysle zákona č. 41/1964 Zb., ako aj zákona č. 189/1992 Zb. , pretože momentom začatia vykonávania funkcie

neštátneho lekára (súvisle pokračoval vo výkone činnosti lekára v zdravotníckych zariadeniach, v ktorých dovtedy pôsobil) nestratil tento charakter (stavebne súvisí s nebytovými priestormi určenými na výkon obchodnej výrobnéj alebo inej podnikateľskej alebo prevádzkovej činnosti a je trvale určený na bývanie osoby, ktorá vykonáva v týchto nebytových priestoroch uvedenú činnosť – v danej veci činnosť neštátneho lekára). Nemal preto povinnosť s nájomcom (MUDr. V.) uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu a jeho uznesenie je zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V zmysle § 242 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i dôvodmi uplatnenými v dovolaní. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami , pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. . Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom , g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže

namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z týchto vád nebola v dovolaní namietaná a jej existenciu nezistil ani dovolací súd.

Inou vadou konania , na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a ani dovolací súd vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nezistil.

Navrhovateľ v dovolaní tvrdil , že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav . Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis , nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Navrhovateľ (prokurátor) sa svojím návrhom domáhal zrušenia uznesenia obecného zastupiteľstva obce K. S. z 30. 1. 2003 č. 12/OZ-2003 (lebo jeho protestu nevyhovelo), ktorým zamietol žiadosť manželov MUDr. J.V. a H.V. o prevod vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v budove Zdravotného strediska obce K. S. v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. (§ 29a ods. 1) z dôvodu, že sa jedná o služobný byt (§ 200ha O. s. p. v znení platnom do 31. 8. 2003 , ktorý upravoval konanie o preskúmaní zákonnosti uznesení obecného zastupiteľstva , mestského zastupiteľstva , miestneho zastupiteľstva alebo zastupiteľstva vyššieho územného celku, v spojení s § 372i ods. 2 zákona č. 353/2003 Z. z. účinným od 1. 9. 2003 .

Z hľadiska skutkového stavu bolo zistené, že uznesením obecného zastupiteľstva obce K. S. č. 12/OZ-2003 z 30. 1. 2003 bola opakované zamietnutá žiadosť manželov MUDr. J.V. a H.V. (prvé uznesenie č. 161/OZ-2001 z 20. 9. 2001) o prevod bytu, nachádzajúceho sa v Zdravotnom stredisku obce K. S. do vlastníctva v zmysle § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. z dôvodu, že sa jedná o služobný byt. Navrhovateľ (na podnet manželov V. zo 16. 3. 2003) podal proti nemu 20. 5. 2003 protest (sp. zn. Pd 2015/03) , ktorému obecné

zastupiteľstvo odporcu uznesením z 30. 5. 2003 č. 45/OZ-2003 nevyhovelo. Predmetný byt bol MUDr. V. odovzdaný na základe dohody o odovzdaní a prevzatí bytu z 15. 2. 1985 uzavretej medzi ním a Okresným ústavom národného zdravia G. Táto dohoda bola nahradená nahradenou dohodou o odovzdaní a prevzatí bytu z 25. 11. 1987 (zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu z 15. 2. 1985 a 25. 11. 1987) , bez rozhodnutia o pridelení bytu. Dňa 1. 9. 1992 bola uzavretá zmluva o nájme predmetného bytu medzi MUDr. V. a Poliklinikou S. zdravotné stredisko K. S. bolo vo vlastníctve štátu s právom hospodárenia do Nemocnice s poliklinikou G. do 31.8.1992 a od 1. 9. 1992 Polikliniky S.). Dňa 3. 7. 1995 bola uzavretá zmluva o nájme bytu medzi MUDr. V. a Obecným úradom K. S. (odporca nadobudol do výlučného vlastníctva Zdravotné stredisko K. S. na základe zákona č. 138/1991 Zb. dňom 1. 7. 1995) a 31. 5. 2004 bola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov – ambulancia a spoločné priestory v budove Zdravotného strediska K. S. medzi MUDr. V. a odporcom. MUDr. V. (na základe pracovnej zmluvy uzavretej s Okresným ústavom národného zdravia G. (pracoval ako sekundárny lekár na detskom oddelení od 1. 1. 1984, od 2. 5. 1984 detskej ambulancii v J. do 28. 2. 1995) bolo rozhodnutím Okresného úradu v G. zo 17. 1. 1995 povolené poskytovať zdravotnícku starostlivosť v odbore praktický lekár pre deti a dorast počínajúc dňom 1. 3. 1995 v neštátnom zdravotníckom zariadení J. a rozhodnutím z 26. 9. 1995 (počínajúc dňom 1. 3. 1995) aj v neštátnom zdravotníckom zariadení K. S. (rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 29. decembra 2006 č. 30185-2/2006-0P mu bolo povolené prevádzkovať zdravotnícke zariadenie ambulantnej zdravotnej starostlivosti- ambulancie v odbore všeobecná zdravotná starostlivosť o deti a dorast s miestnom prevádzkovaní J. – zdravotné stredisko a K. S. – zdravotné stredisko).

Pri právnom závere vyvodenom zo zisteného skutkového stavu o zákonnosti alebo nezákonnosti uznesenia odporcu, ktorého zrušenia sa navrhovateľ domáhal, rozhodujúcou skutočnosťou, z ktorej oba sudy nižších stupňov vychádzali, bol charakter predmetného bytu, t. j. či ide alebo nejde o byt služobný. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že nejde o služobný byt a z toho vyplývajúceho záveru o dôvodnosti návrhu . V porovnaní s ním odvolací súd dospel k záveru, že ide o služobný byt a z toho vyplývajúceho záveru o nedôvodnosti (zamietnutí) návrhu navrhovateľa.

Teda predmetom prieskumu dovolacím súdom je správnosť záveru odvolacieho súdu , podľa ktorého nebolo povinnosťou odporcu vyhovieť žiadosti MUDr. V. o prevod

vlastníctva predmetného bytu z dôvodu, že ide o služobný byt a jeho uznesenie, ktorým ju zamietol, nie je v rozpore so zákonom (§ 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.).

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov vecí, ku ktorým patrilo právo hospodárenia štátnym podnikom, rozpočtovým a príspevkovým organizáciám a ku ktorým prešla zakladateľská a zriaďovateľská funkcia na ústredný orgán štátnej správy alebo na príslušný orgán miestnej štátnej správy, prechádzajú z majetku Slovenskej republiky do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádzajú, ak ústredný orgán štátnej správy alebo príslušný orgán miestnej štátnej správy prenesie svoju zakladateľskú alebo zriaďovateľskú funkciu na obec na základe dohody alebo ak tak ustanoví osobitný zákon.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. štátne podniky, štátne podniky v likvidácii, štátne rozpočtové organizácie a štátne príspevkové organizácie, právnické osoby, ktoré podľa osobitného zákona spravujú majetok štátu a bytové družstvá sú povinné s nájomcom bytu, garáže alebo s nájomcom ateliéru uzatvoriť zmluvu o prevode bytu, garáže alebo ateliéru do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiada o prevod vlastníctva bytu, garáže alebo ateliéru. Nájomca môže po uplynutí tejto lehoty podať návrh na súd, aby uložil splnenie tejto povinnosti.

Podľa § 29 ods. 3 uvedeného zákona ustanovenie odseku 2 sa nevzťahuje na a/ služobné byty, byty v správe rozpočtových organizácií a príspevkových organizácií Ministerstva financií Slovenskej republiky, Ministerstva školstva Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, na byty vo vnútornom kúpeľnom území a území národných parkov, na byty slúžiace lesnému hospodárstvu a na byty vo vlastníctve Fondu národného majetku Slovenskej republiky obstarané z prostriedkov rozpočtu Fondu národného majetku Slovenskej republiky od 1. januára 1995, b/ štátne podniky, štátne rozpočtové organizácie a štátne príspevkové organizácie, ak nadobudli byty do vlastníctva štátu podľa § 4 ods. 1 písm. a/, c/ byty v rodinných domoch.

Podľa § 29a ods. 1 uvedeného zákona obec je povinná s nájomcom bytu uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiada o prevod vlastníctva bytu podľa tohto zákona v dome, v ktorom požiada o prevod vlastníctva najmenej 50 % nájomcov bytov. Túto povinnosť obec nemá, ak nájomcom bytu je právnická osoba, ak

ide o byt v rodinnom dome alebo ide o byt , na ktorý sa nevzťahovala povinnosť previesť vlastníctvo bytu podľa § 29 ods. 3 a vlastníctvo tohto bytu prešlo na obec podľa osobitného predpisu.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 189/1992 Zb. služobným bytom je byt, ktorého nájomca vykonáva prácu, na ktorú je nájom bytu viazaný.

Podľa § 1 ods. 2 tohto zákona služobným bytom je a/ byt postavený v prevádzkovej, verejnej alebo verejnoprospešnej stavbe a trvale určený na bývanie zamestnanca povereného strážením, údržbou, obsluhou alebo inou obdobnou činnosťou prevádzkového charakteru, bez ktorej nie je prevádzka možná, najmä byt, ktorý je súčasťou školy alebo školského zariadenia, zdravotníckeho zariadenia, zariadenia sociálnej starostlivosti, hájovne, stavby slúžiacej vodnému hospodárstvu alebo železničnej doprave , c/ byt stavebne súvisiaci s nebytovými priestormi určenými na výkon obchodnej, výrobnnej alebo inej podnikateľskej alebo prevádzkovej činnosti a trvale určený na bývanie osoby, ktorá vykonáva v týchto nebytových priestoroch uvedenú činnosť.

Podľa § 67 ods. 1 zákona č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi (účinného do 1. 1. 1992) služobné byty sú byty zriadené pri verejných alebo prevádzkových budovách, alebo vystavané pri prevádzkových objektoch, zdravotníckych zariadeniach, pri školách a školských zariadeniach alebo pri ústavoch sociálnej starostlivosti, pokiaľ sa tieto byty užívajú pre ubytovanie pracovníkov, ktorí sú poverení strážením týchto budov, objektov, zariadení a ústavov, alebo sú z iných služobných (pracovných) dôvodov povinní v nich bývať preto, že by inak bola ohrozená prevádzka podniku (ústavu , zariadenia) alebo znemožnený výkon ich zamestnania.

Dôvodom , pre ktorý odporca (uznesením, ktorého zrušenia sa navrhovateľ domáhal) nevyhovel žiadosti o prevod predmetného bytu do osobného vlastníctva jeho nájomcu MUDr. J.V. bol charakter bytu ako bytu služobného.

Ako vyplýva zo znenia ustanovenia § 29a ods. 1 druhá veta v spojení s § 29 ods. 3 písm. a/ zákona 182/1993 Z. z.. povinnosť uzavrieť s nájomcom zmluvu o prevode vlastníctva bytu sa na služobné byty nevzťahuje. Preto rozhodujúcou otázkou , ktorou sa súdy nižších stupňov správne zaoberali a z ktorej pri svojom rozhodnutí vychádzali, bola otázka charakteru predmetného bytu .

Zo zisteného skutkového stavu nepochybne vyplýva, že MUDr. J. V. predmetný byt, nachádzajúci sa v Zdravotnom stredisku K. S. vo vlastníctve odporcu, užíva od roku 1985 (nepretržite) titulom výkonu funkcie lekára. Je preto potrebné posúdiť charakter bytu od tohto obdobia, kedy § 67 ods. 1 zákona č. 41/1964 Zb. (zrušený zákonom č. 509/1991 Zb. účinným od 1. 1. 1992) pre naplnenie pojmu služobný byt ustanovil podmienky, ktorými bola poloha bytu (zdravotnícke zariadenie) a okolnosť, že výkon funkcie užívateľa (lekár) má priamu súvislosť s bývaním v byte. Dovolací súd dospel k záveru, že záver odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že predmetný byt tieto podmienky pre priznanie charakteru služobného bytu spĺňal, je správny. Treba totiž zohľadniť, že byt sa nachádza v Zdravotnom stredisku K. S. a MUDr. J. V. vykonával funkciu (lekára), ktorá mala priamu súvislosť s bývaním v byte (jeho užívateľom sa stal titulom jej výkonu). Charakter služobného bytu predmetný byt spĺňa aj po účinnosti zákona č. 189/1992 Zb. (od 13. 5. 1992) v zmysle jeho ustanovenia § 1 ods. 1 a ods. 2 písm. c/. MUDr. J. V. vykonáva naďalej prácu, na ktorú je nájom predmetného bytu viazaný (vykonávať ju neprestal) a poskytuje zdravotnícku starostlivosť počínajúc dňom 1. 3. 1995 v neštátnom zdravotníckom zariadení (ako neštátny lekár), v budove Zdravotného strediska (okrem iného) v K. S. v nebytových priestoroch (v lekárskej ambulancii), ktorú možno ako (správne uzavrel odvolací súd), podradiť pod pojem (vyplývajúci z uvedeného ustanovenia) iná podnikateľská (alebo prevádzková) činnosť.

Keďže predmetný byt bol služobným bytom tak za účinnosti zákona č. 41/1964 Zb. a je služobným bytom aj za účinnosti zákona č. 189/1992 Zb. nebolo povinnosťou odporcu uzavrieť s MUDr. J.V. zmluvu o prevode vlastníctva bytu (§ 29a ods. 1 veta druhá v spojení s § 29 ods. 3 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z. z.) a zamietnutie jeho žiadosti (uznesením z 30. 1. 2003) o prevod bytu do osobného vlastníctva nebolo v rozpore s ustanovením § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie bolo postihnuté vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 O. s. p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa ako nedôvodné podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. V dovolacom konaní úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, keďže nepodal návrh na uloženie povinnosti náhrady trov tohto konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 24. mája 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta